läbi, Saksa ordorüütlite laagrisse. Preisi sõamehed nägiwad teda küll oma koormaga minewat, aga hirm tema eest pidas nende käed kinni; sest n'ad pidasiwad Goolin'it ärawõitmataks meheks, ja et n'ad isi oma silmadega seda nägiwad, mis neil koguni uskmata oli, mis ta neile praeguste teinud, ja sellepärast keegi temale tee pääle ette minna ei julgenud, laskisiwad n'ad teda rahuliste ordo laagrisse minna.

Siin oli Goolin'i esimene mure oma armsa õele üht pühalikku matmist walmistada. Wangad ordorüütlid oliwad temale selle asja juures abiks. Auuga sai see kalliste ostetud surnukeha õnnistatud mulda pandud. Tema haua pääle laskis Martin Goolin põlwili maha ja tootas kindla wandega tema mõrtsukatele igawest kättemaksmist ja tagakiusamist.

Ta astus nüüd ordowäe sekka teenistusesse ja käis igal pool nendega Preisi paganate wastu sõdimas. Üsna uskmata oliwad need teud, mis Goolin nüüd tegi. See kõla tema wapruest, täitis waenlaste südamid suure hirmu ja ahastusega; sest, kus ta ennast ilmutas, sääl põgenesiwad kõik tema eest ära; isigi tema nimi ajas juba julgeid ja südamelikkusi Preislasi põgenema. Kõrgeste aga auustas rüütliordo seda wahwat wõitlejat ja tegi temale igapidi auu; isigi landmeister ka, — sest ülem- ehk kõrgemeister elas seekord kaugel Weneetsias — ja löi teda ritteriks ehk rüütliks.

Nii wahwaste kui ka ordo raudriide mehed Preislaste wastu wõitlesiwad, ei wõinud nemad seekord oma ülekäte läinud alamate wastu mitte seista ega neid eneste alla tagasi sundida, et küll mõned ükksikud waprad mehed ja nende päälik ehk juhataja wahwaid tegusi tegiwad; kadunud õnn ei tahtnud mitte enam tagasi tulla. Pea ei julgenud nemad lageda lahingipõllu pääle oma wõitja Preislaste wastu mitte enam wälja tulla; pidiwad aga suuremalt jault rõõmsad olema, kui neil weel korda läks, oma kindlusi ja linnasi nende eest kaitseda. See ei wõinud aga meie wahwa Martin Goolin'i tulist kättemaksmise himu mitte

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1880, lk. 22